

O b s a h tohoto čísla:
Kontinuita - v čem? /Laureatus/

Laureatus

K o n t i n u i t a - v č e m ?

Když jsme před rokem kladli otázky nad prvními prohlášeními a opatřeními nového sovětského vedení v čele s J.V.Andropovem, odvážili jsme se napsat: "Neváhá probouzet hnutí ke změně uvnitř strany, aniž opomíjí mobilizaci širokých lidových mas ... Nesporným vyústěním Andropovova kursu musí být získání většiny ve straně /předně v ÚV KSSS / pro reformy, byť zatím programově neformulované".

Prvnímu muži sovětské velmoci nebylo dopřáno důkladněji své koncepce rozvinout. Ale v krátké době jediného roku dokázal získat nemalé mezinárodní sympatie. Když po dlouhé nemoci zemřel, setkali se na jeho pohřbu čelní představitelé mnoha zemí světa, aby tak vyjádřili vysoké uznání jeho snahám, zejména jeho statečnému boji za skoncování se stupňovaným zbrojením. Své přítomnosti v Moskvě využili k osobnímu setkání s Andropovovým nástupcem, jímž se stal K.U.Černěnko, jakož i k získání informací o dalším vývoji sovětské politiky. Sám fakt této letmé "světové konference" na vysoké úrovni napověděl, že přes vážné napětí zejména v sovětsko-amerických vztazích projevuje naprostá většina světových státníků přání vybřednout z nynější slepé uličky a najít cestu k novému uvolnění, prospěšnému všem aktérům současné mezinárodní politiky.

Černěnkovu volbu generálním tajemníkem ÚV KSSS /pravděpodobně i hlavou sovětského státu/ přijaly vedoucí kruhy komunistických stran a států socialistického společenství s obvyklým konformním blahopřáním. Jak se už stalo tradicí, v projevech, člancích a komentářích, donedávna "zdobených" citáty závažných výroků Andropova, objevily se nyní citáty z vystoupení Černěnka. Zato pravá smršť nejružnějších dohadů a předpovědí se přehnala kapitalistickými sdělovacími prostředky. Většina bulvárních listů se shodla, že do čela sovětské velmoci přišel profesionální "aparátčik" s typickými vlastnostmi nevýrazné individuality, považovaný za jednoho ze "starců v Kremlu", který údajně nevyniká přílišnou originalitou myšlení a jednání, od něhož lze očekávat jen stereotypní politické postoje a chování, známé z Brežněvovy éry. Odlišně však